

O GOSPOD velik si in vse hvale vreden, velika je Tvoja moč in neizmerna Tvoja modrost. In hvaliti Te hoče človek, del Tvojega stvarstva, in človek, ki nosi s seboj svojo smrtnost, ki nosi s seboj pričevanje svojega greha in pričevanje, da se ošabnim, o Bog, ustavljaš; in vendar Te hoče hvaliti človek, del Tvojega stvarstva. Ti nas izpodbujáš, da Te s slastjo hvalimo, kajti naredil si nas za Sebe in naše srce je nemirno, dokler ne počiva v Tebi . . . Toda kdo Te kliče, če Te ne pozna? Klicati bi namreč mogel koga drugega namesto Tebe, če Te ne pozna. Ali Te morda kličejo, da Te spoznajo? Toda kako ga bodo klicali, v kogar ne verujejo? In kako bodo verovali, če ni oznanjevalca?

In hvalili bodo Gospoda, ki ga iščejo. Kajti našli Ga bodo, ki ga iščejo, in hvalili Ga bodo, kadar ga najdejo. Iskal Te bom, Gospod, ki Te kličem: in klical Te bom, ki verujem Vate; kajti slišali smo oznanilo o Tebi. Kliče Te, o Gospod, moja vera, ki si mi jo dal, ki si mi jo vdihnil po včlovečenju Svojega Sina, po besedah Svojega oznanjevalca . . .

Kdo mi bo dal, da se umirim v Tebi? Kdo mi bo dal, da prideš v moje srce in ga opojiš, da pozabim vse svoje zlo in Te objamem, edino dobro svoje? Kaj si mi Ti? Usmili se me, da izpregovorim! Kaj sem Ti jaz, da ukazuješ, naj Te ljubim, da se huduješ, če Te ne ljubim, in mi groziš z velikanskimi bedami? Ali je mar ta beda majhna, če Te ne ljubim? Gorjé mi, povej po Svojem usmiljenju, Gospod Bog moj, povej, kaj si mi! Povej moji duši: Jaz sem tvoj blagor. Povej tako, da slišim. Glej, pred Teboj so ušesa mojega srca, Gospod: odpri jih in povej moji duši: Jaz sem tvoj blagor. Hitel bom za tem glasom in Te bom ujel. Ne zakrivaj mi Svojega obraza, umrl bom, da ne umrjem, temuč da ga zagledam . . .

Usliši, Gospod, moje molitev, da moja duša ne omača pod Tvojim strahovanjem in da ne omagam hvaleč Tvoje usmiljenje, s katerim si me odtrgal od vseh mojih prehudobnih potov; da mi boš mamljivejši od vseh zapeljevanj, ki sem hodil za njimi; in da Te bom ljubil z vso močjo in da bom objel Tvojo roko z vsemi silami svojega srca, da me rešiš vsake izkušnjave do konca.

Kajti glej, Gospod, kralj moj in Bog, Tebi naj služi vse, kar sem se kot deček naučil koristnega; Tebi naj služi, kar govorim in pišem in berem in računam. Kajti ko sem se učil ničemurnih reči, si me strahoval: in odpustil si mi greh, da sem se naslajal s tistimi ničemurnostmi. Naučil sem se namreč pri tem mnogih koristnih besed, pa te se dadó naučiti tudi pri rečeh, ki niso ničemurne;

in to je varna pot, po njej naj bi hodili dečki.